

LOIS DUNCAN

MISTERUL DE LA
BLACKWOOD

Traducere din limba engleză de
IORDANA FERENȚ și ȘTEFAN FERENȚ

CORINT
BOOKS

— 2019 —

Capitolul 1

CĂLĂTORISERĂ CU MAȘINA DIN ZORI, DAR, ÎN ULTIMELE două ore, de când părăsiseră șoseaua să schimbe direcția pe drumul cotit ce ducea prin ținutul deluros, Kit Gordy dormise. Poate că nu profund, pentru că o parte din mintea ei rămăsese trează, conștientă de curbele drumului, de căldura plâpândă a luminii soarelui de septembrie care se povârnea pe geam, încălzindu-i părul, și de cele două voci de pe locurile din față: cea blândă și ritmată a mamei și cea gravă și egală a lui Dan.

Dar Kit călătorea cu ochii închiși și cu capul așezat pe bancheta din spate. În acest fel, reușea să evite să se alătore conversației. *Nu voi discuta cu ei*, își spuse ea. *Chiar nu am nimic să le spun.*

Odată ce mașina se opri, nu mai reuși să țină ochii închiși. Când îi deschise, își descoperi mama întoarsă într-o parte și privind înapoi spre ea.

— Bună, somnoroaso! spuse doamna Rolland. Ai ratat o mulțime de pășuni rurale încântătoare, de pâraie și de dealuri ondulate. Parcă erau dintr-un album de artă!

— Serios? întrebă Kit, cu indiferență, îndreptându-și spatele și uitându-se pe geam. Ne-am oprit pentru benzină?

— Pentru benzină, dar și pentru indicații, îi spuse Dan Rolland. După hartă, aici trebuie să fie Blackwood Village, chiar dacă nu văd niciun indicator nicăieri. În acest caz, cred că școala este prin apropiere. În scrisoare, Madame Duret spunea că ar fi doar șaisprezece kilometri dincolo de hotarele orașului.

Stația de benzină era mică, dotată cu o singură pompă și avea doar un angajat, care putea fi zărit prin ușa deschisă stând cu picioarele sprijinite pe casa de marcat și citind o revistă. Kit aruncă o privire pe strada îngustă, unde un complex avea în linie dreaptă fațadele magazinelor – o băcănie, o farmacie, un magazin cu articole de fierărie și un magazin de cadouri, cu un aranjament de articole la modă în vitrină.

— Este la dracu-n praznic, spuse ea. Nu există măcar un cinematograf.

— Mie mi se pare frumos, spuse doamna Rolland. Eu am crescut într-un oraș mic ca acesta, și a fost încântător, fără zgomote, fără stres, toată lumea cunoștea pe toată lumea. N-aș fi zis că mai există încă asemenea locuri.

— Când vom reveni din Europa, spuse Dan, poate că vom găsi unul. Unul în care să trăim, vreau să spun.

Vocea lui era blândă – *prefăcută*, se gândi Kit –, parcă venită dintr-o emisiune de televiziune difuzată duminica după-amiaza. Dar mama ei nu dădu semne că ar considera la fel. Ea zâmbi și își înclină capul, arătând aproape ca o domnișoară, în ciuda ridurilor de la cozile ochilor și a discretei străluciri de argint din părul ei negru.

— Ar fi posibil? întrebă ea. Dar Dan, munca ta...

— Lumea are nevoie de avocați în orașele mici la fel ca în cele mari. Sau aș putea să mă las de avocatură cu totul, ca să deschid un cinematograf în Blackwood Village.

Ei doi râseră împreună, iar Kit își întoarse capul.

— La dracu-n praznic, mormăi ea din nou. Un an întreg aici! Nu voi fi în stare să rezist.

— Nu-mi fac griji, rosti Dan, fără urmă de delicatețe în voce. Mă îndoiesc că te vei duce în sat foarte des. Viața ta va fi destul de concentrată în jurul școlii.

Claxonă scurt, și angajatul își ridică privirea, tresări, îi luă o clipă să se acomodeze cu chemarea și, fără nicio grabă, puse revista pe teighea. Apoi se întinse, căscă și, în cele din urmă, se ridică în picioare și veni, cu mari rezerve, spre mașină.

— Doriți niște benzină, domnule? O puteți pune singur și plătiți înăuntru.

— Așa voi face, spuse Dan, dar am nevoie și de niște indicații. Poți să ne spui cum găsim Școala de fete Blackwood?

— Pe aici pe undeva? întrebă, confuz, bărbatul.

— Este un internat condus de o anume Madame Duret. Adresa poștală este Blackwood Village, dar școala ca atare trebuie să fie în afara orașului. Cândva a fost o casă particulară deținută de un bărbat numit Brewer.

— Ah, conacul Brewer! rosti bărbatul, dând din cap afirmativ. Păi, sigur că da, știu unde este. Chiar am auzit că o oarecare doamnă străină a cumpărat conacul și că în timpul verii a angajat câțiva oameni să îl aranjeze cum se cuvine, să pună la punct acoperișul și terenul din jur plus toate celelalte. Cred că a angajat-o pe Natalie, fata lui Bob Culler, să se ocupe de treburile bucătăriei.

— Poți să ne spui cum ajungem acolo? întrebă Dan cu răbdare.

— Asta-i destul de ușor. Doar urmați acest drum prin oraș și ieșiți în cealaltă parte. O veți lua sus pe dealuri și veți vedea un drum privat care intervine din stânga.

Bărbatul se roti și se întoarse înăuntru, iar Kit oftă, sprijinindu-și din nou capul pe bancheta din spate.

— Iubito, te rog, spuse mama ei, întorcându-se să se uite la ea cu o privire îngrijorată, dă-i o șansă școlii! Fotografiiile cu acel minunat conac vechi erau grozave, cu iazul și cu pădurea de jur împrejur, iar Madame Duret a fost absolut încântătoare când am întâlnit-o primăvara trecută. Când am venit prima dată cu ideea, păreai destul de fericită în privința plecării.

— Asta era când am crezut că avea să meargă și Tracy, spuse Kit. Totuși nu văd de ce nu pot să merg în Europa cu tine și cu Dan. Nu voi fi o problemă. Am șaisprezece ani. Pot să-mi port singură de grijă.

— Kit, ajunge! rosti Dan cu o duritate în glas. Am tot re-
luat discuția asta. Știu că, atât timp cât ați fost doar voi două, poziția ta în familie a fost diferită față de a altor fete. Mama ta te-a tratat mai degrabă ca pe egala ei, decât ca pe un copil. Ești încăpățânată și independentă și foarte obișnuită să iei tu deciziile. Însă *nu* vei merge cu noi în luna noastră de miere.

— Dar nu înțeleg..., începu Kit.

— Gata, nu mai insista! o întrerupse Dan. O superi pe mama ta.

Dan ieși din mașină, umplu rezervorul și merse înăuntru să plătească. Kit și mama ei rămaseră tăcute până când se întoarse, intră în mașină și porni motorul. Ieșiră cu mașina pe stradă și trecură pe lângă complexul cu magazine și pe lângă alte două străzi cu case albe și mici, apoi traversară un pod peste un râu îngust, unde apa făcea vârtejuri în tumultul spumos dintre pietrele de culoare gri. În sfârșit, orașul rămase în urma lor și începură să urce.

Arborii creșteau foarte aproape unul de altul pe marginile drumului, în timp ce câmpurile făceau loc pădurii. Stufoși, întunecați și încă mirosind a vară, copacii își amestecau ramurile de la o margine la cealaltă a drumului. *Asemenea gărzilor*, se gândi Kit, *care apără ceva ce se află de partea cealaltă.*

Crescută în oraș, ea nu avusese niciodată șansa să observe, de fapt, copacii, doar pe cei din parc și câțiva dintre cei mici și subțiri în fața bibliotecii publice. Dacă îi urmăreai cu atenție, puteai remarca anotimpurile după frunzele lor: frunze verzi și transparente primăvara, care apoi își pierdeau vioiciunea vara, încrețindu-se și căzând odată cu bruma toamnei.

Copacii pe lângă care treceau în clipa aceea erau altfel, sălbatici și ciudați, copaci care trăiau o viață izolată numai a lor. Copaci de provincie. Copaci de munte.

* * *

— Nu este nimic mai încântător decât nordul statului New York toamna, spusese mama lui Kit când broșura de prezentare a școlii de la Blackwood sosise cu poșta. Școala pare perfectă. Un număr ales și mic de elevi, ore individuale de muzică și desen și tot felul de studii avansate pe care nu le-ai găsi într-un liceu de stat. După ce îți vei lua diploma de la Blackwood, Kit, ar trebui să te poți înscrie la orice colegiu din țară.

— Această Madame Duret are o specializare impresionantă, adăugase Dan, studiind materialul scris. A fost proprietara și directoarea unei școli de fete din Londra și, înainte de asta, a avut una la Paris. În plus, are cunoștințe extraordinare de artă. Îmi amintesc că am citit un articol despre ea cândva în *Newsweek*. Unul dintre tablourile pe care le-a achiziționat ea undeva la o licitație s-a dovedit a fi o pânză originală de Vermeer.

— Asta ar interesa-o pe Tracy, spusese Kit.

Cea mai bună prietenă a ei, Tracy Rosenblum, se considera artistă.

— Mă întreb, zisese, gânditoare, mama lui Kit, dacă familia Rosenblum ar dori să aibă în vedere să o trimită pe Tracy la Blackwood. În mod cert, își pot permite, iar voi două ați fost mereu inseparabile.

— Crezi că ar fi posibil? întrebuse Kit, entuziasmându-se brusc.

Ea și Tracy fuseseră prietene apropiate din școala primară. Plecarea la internat nu ar mai fi fost atât de neplăcută dacă mergea și Tracy.

Și, astfel, timp de șase săptămâni, Kit se lăsă în voia sorții, acceptând orice apăruse – căsătoria mamei cu Dan, planul lor pentru o lună de miere europeană, sumedenia de teste necesare pentru admiterea la Blackwood –, încrezătoare că în curând va scăpa de tot și toate împreună cu cea mai bună prietenă a ei.

Apoi, primiseră înștiințarea care anunța că Tracy nu fusese acceptată. Un moment care, pentru Kit, însemnase sfârșitul lumii.

— Nu merg! atacase ea. Nu va avea niciun haz fără Tracy.

Dar, pentru prima oară în viața ei, se pomenise confruntându-se cu o încăpățănare care o egala pe a ei.

— Bineînțeles că vei merge, îi spusese Dan cu fermitate. Ți vei face noi prietene. Cunoscându-te, nu voi fi surprins dacă vei fi aleasă președinta organizației de eleve în prima săptămână de școală, mai spusese el și zâmbise, deși tonul vocii sale nu lăsase niciun loc de discuție.

Kit se agățase de ultima speranță, nădejdea că mama ei ar fi putut pleda pentru ea, dar ideea dispăruse în ziua prezentă cu fiecare kilometru parcurs. Pentru moment, se aflau în etapa finală a călătoriei lor, cu Blackwood devenit doar o chestiune de câteva minute depărtare. Nu mai putea fi vorba de întoarcere în acel moment; era vremea să înfrunte inevitabilul.

Pentru că nu exista asfalt, aproape pierduseră contactul cu drumul. Dan apăsă frânele, opri mașina și dădu îndărăt din nou.

— Ar putea fi pe aici? întrebă el, încruntându-se. Nu are înscris niciun nume. Cred că ar trebui să existe vreun panou inscripționat care să ne călăuzească.

— Să facem o încercare, sugeră mama lui Kit. Am parcurs cei șaisprezece kilometri și n-au mai fost alte drumuri.

— Nu avem nimic de pierdut, presupun, zise Dan și trase pe alee, iar Kit simți cauciucurile cufundându-se ușor în solul umed și consistent.

Înaintară puțin câte puțin câțiva metri și, apoi, drumul își schimbă direcția, iar arborii, pe neașteptate, îi împresurară. Era ca și cum autostrada din urma lor nici nu existase, pentru că acum se aflau într-o lume a întunericului neprietenos, unde singurul zgomot era foșnetul de frunze, iar unicul miros era cel dulce și sălbatic de pământ și de pădure.

— Nu cred că e bine, spuse Dan.

Continuară să înainteze pe când drumul șerpui, se ridică și devie din nou și, dintr-odată, se pomeniră că treceau printr-o poartă deschisă dintr-un gard înalt cu țepi. Pietrișul scrâșnea dedesubtul roților.

— Aici este! exclamă Kit uluită. Iată și inscripția – aceasta este școala!

Pentru o clipă, uită că nu dorea să se afle acolo și rămase, pur și simplu, privind cu ochii largi deschiși la panorama care se deschidea înaintea lor. Pe o pantă mai sus de locul unde se aflau ei, stătea un conac așa cum nu-și imaginase nici în cele mai ciudate vise ale ei.

Era uriaș, înalt de trei etaje și cu un acoperiș de ardezie neagră atât de povârnit, încât părea mai degrabă să cadă, decât să se încline spre marginea exterioară. Zidurile erau din piatră gri și, deși nu vedeai două plăci de aceeași mărime și formă, totuși erau aranjate cumva una peste alta, astfel încât să se potrivească precum piesele de puzzle dintr-un joc de copii. Ușa principală masivă era flancată de niște lei din piatră, aceeași piatră folosită și la treptele care coborau spre alee. Amplasată pe mijlocul etajului al doilea, se afla o fereastră decorativă din vitralii, dar

celelalte ferestre erau cât se poate de obișnuite, deși lumina soarelui de după-amiază târzie le pătrundea în așa fel, încât părea că tot interiorul conacului era cuprins de flăcări portocalii.

— Dumnezeule! exclamă Dan, scoțând un fluierat slab. Nu vei rata nimic, Kit, dacă nu vei merge cu noi în Europa. Urmează să locuiești într-un castel.

— Nu arăta așa în broșură, spuse Kit. Nu?

Ea încercă să vizualizeze fotografia școlii care făcuse parte din mapa de prezentare, dar nu reuși să o vadă în minte. I se păruse că era o clădire care arăta destul de obișnuit, mare, bineînțeles, așa cum trebuia să fie o școală, dar fără a avea ceva deosebit.

— Fotografia nu a redat-o cu acuratețe, spuse mama ei. Și, imaginează-ți, asta a fost cândva o reședință privată! Este greu să-ți închipui ce fel de oameni trebuie să fi trăit aici, sus pe dealuri, atât de departe de cel mai apropiat orașel.

Dan schimbă în viteză întâi și înaintară pe alee.

Dar, pentru un motiv anume, lui Kit i se păru că nu se mișcau deloc. Conacul continua să rămână mai sus de ei, nu mai aproape decât fusese când întorseseră la poartă. Știa că era o iluzie, care avea legătură cu cotitura aleii și cu unghiul de care se apropiau, dar mașina în sine nu părea să se fi mișcat. Era ca și cum clădirea devenea tot mai mare, întinzându-și brațele ei imense și gri să-i cuprindă. Nu-și putea dezlipi ochii de pe ferestrele strălucitoare care dansau dinaintea ei precum o sută de sori în miniatură. Kit tremură de senzația unui vânt înghețat care îi suflă peste inimă.

— Mami, spuse ea încet și apoi mai tare. Mami?!

— Ce este, iubito? o întrebă mama, răsucindu-se pe locul ei din față ca să o privească.

— Nu vreau să stau aici, spuse Kit.

— Acum, uite ce e, spuse Dan cu nerăbdare, nu are niciun rost să readuci pe tapet discuția asta. Nu te vom lua cu noi în străinătate, și această hotărâre este definitivă. Ai face bine să accepți, Kit. Mama ta și...

— Nu-i așa! rosti Kit panicată. Nu-mi pasă unde stau, Dan. Mă voi întoarce în oraș și voi locui cu familia Rosenblum cât tu și mama veți fi plecați. Sau voi merge la alt internat. Trebuie să fie destule școli care m-ar accepta.

— Care e problema, iubito? întrebă mama ei îngrijorată. Este un loc care arată ciudat, dar este de fapt uimitor. Te vei obișnui aici. Nici nu-ți vei da seama cum te vei obișnui. Vei ajunge să te simți ca acasă și aici, la fel ca la școala publică numărul 37 la care mergeai.

— Nu mă voi simți niciodată acasă aici! strigă Kit. Nu simți, mami? Este ceva cu locul ăsta... ceva...

Kit nu reuși să găsească imediat cuvântul potrivit, așa că rămase tăcută, în vreme ce conacul părea că se apropie din ce în ce mai mult, până ce prezența lui îi copleși...

Dan opri mașina, coborî și trecu să deschidă portierele.

— Iată-ne! spuse el. Coborâți din mașină! Am putea foarte bine să ne facem intrarea la Madame Duret, iar eu mă voi întoarce după bagaje.

Și atunci, Kit descoperi cuvântul pe care îl căutase. Cuvântul era „malefic”.

Capitolul 2

FEMEIA CARE RĂSPUNSE LA UȘĂ ERA CENUȘIE DIN CAP până-n picioare. Avea părul blond cenușiu adunat la spate într-un coc compact, ochii mici și pătrunzători ca ai unui șoarece cenușiu și purta o rochie cenușie, tivită jos și acoperită cu un șorț alb apretat.

Ochii ei se mișcă rapid de la Kit la mama ei și, apoi, la Dan. Pentru o clipă, Kit avu impresia că femeia urma să le închidă ușa în nas.

— Eu sunt domnul Rolland, spuse Dan, parcă tocmai ca să blocheze acea posibilitate. Aceasta este soția mea, cu fiica ei, Kathryn Gordy. Madame Duret ne așteaptă.

— Azi este luni, rosti femeia, cu un accent atât de puternic, încât era dificil să înțelegi cuvintele. Până mâine, școala nu se deschide.

— Știm asta, spuse Dan, dar am făcut aranjamente speciale pentru Kit să sosească aici cu o zi mai devreme. Eu și doamna Rolland vom părăsi mâine țara, și trebuie să ne întoarcem cu mașina pe Coasta de Est în seara asta.

— Nu asta este ziua, spuse femeia din nou. Orele, ele nu încep încă.

— Lucretia! rosti o voce severă de pe holul de dincolo. Aceste persoane sunt așteptate.

O clipă mai târziu, servitoarea se deplasă într-o parte, și Madame Duret în persoană apăru în cadrul ușii, zâmbind în semn de bun venit.

Nu s-a schimbat, se gândi Kit, amintindu-și clipa în care o văzuseră prima dată. Asta fusese în luna mai, când Madame venise în oraș să țină examenul de admitere cu Kit și Tracy. Atunci, păruse o persoană impunătoare, iar în clipa de față, pe fundalul decorului din Blackwood, era și mai și.

Madame Duret era o femeie înaltă, de un metru șaptezeci și cinci sau șaptezeci și șapte de centimetri, cu ten măsliniu și cu o față impresionantă cu oase puternice. Înălțimea ei era suplimentată de o grămadă de păr negru, bogat, pe care ea îl purta ridicat pe cap ca pe o coroană, iar forța chipului ei era accentuată de sprâncenele negre și de un nas drept și ascuțit. Dar cea mai impresionantă trăsătură a ei erau ochii, negri și înfundați, cu o privire atât de intensă, încât aproape putea fi simțită fizic.

— Ce plăcut este să vă revăd! rosti Madame cu vocea ei gravă și grațioasă și doar cu o foarte ușoară urmă de accent franțuzesc. Trebuie să ne iertați. Viața aici a fost atât de haotică în această săptămână, cu toate pregătirile pentru tinerii ce vor veni, încât nici nu am avut ocazia să-i amintesc Lucretiei că una dintre fetele noastre va veni mai devreme.

— Sper că nu vă deranjăm, spuse doamna Rolland. Măine vom pleca în croazieră. Pur și simplu, a fost imposibil...

— Dar desigur! Desigur! Vă rog, intrați. Ne-ați găsit ușor?

— Bineînțeles, spuse Dan. Am primit indicații din sat.

Își potriviră cu toții ritmul pașilor în spatele lui Madame Duret, în timp ce ea se deplasa înaintea lor, pe un hol cu un tavan înalt arcuit, spre o încăpere mobilată într-un mod plăcut și dotată cu un șemineu și cu un ecran generos de televizor.

— Vă rog, luați loc, spuse Madame și gesticulă în direcția scaunelor. Ce pot să vă ofer? Cafea, poate, sau vin? Ce spuneți de un pahar cu vin de Xeres?

— Ar fi grozav, spuse Dan. Ginny?

— Minunat, spuse mama lui Kit. Mulțumim! Realmente, Madame Duret, nu pot să nu mă gândesc la acest loc fantastic. De fapt, a fost cândva o reședință privată?

— Într-adevăr, a fost, spuse Madame. Lucretia, zise ea, adresându-i-se într-o parte micuței femei cenușii care apăruse în tăcere în cadrul ușii, ca și cum ar fi răspuns unei chemări nerostite, te rog, adu trei pahare cu vin de Xeres și o Coca Cola. Ți-ar plăcea o băutură carbogazoasă, Kathryn, nu-i așa?

— Da, vă rog, spuse Kit cu timiditate.

— Această proprietate, în întregime, continuă Madame, întorcându-se din nou spre familia Rolland, a fost deținută de un bărbat numit Brewer, care a murit în urmă cu peste zece ani. De la momentul acela, proprietatea a rămas neocupată. Moștenitorii, verișori îndepărtați oarecum, locuiesc pe Coasta de Vest și au plasat-o în mâinile unui agent imobiliar. Nimeni nu a dorit să o cumpere, ceea ce este de înțeles; nu este deloc reședința firească pentru o familie, după cum vedeți, și, stând goală atâta vreme, a dobândit un fel de reputație neobișnuită. Adolescenții din sat obișnuiau să vină aici pentru întâlniri romantice și mergeau acasă cu tot soiul de povești despre lumini la ferestre și creaturi imateriale plutind prin grădina.

Madame râse, iar membrii familiei Rolland râseră împreună cu ea.

— Sună captivant, spuse mama lui Kit. Voi aștepta scrisori fantastice de la fiica mea în care să ne povestească despre aventurile de aici.

Odată ce Lucretia intră cu o tavă, urmă o pauză în conversație. Kit își luă paharul, fericită că avea ceva de făcut cu